

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 iunie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 septembrie 2016, declarat de avocatul Natalia Creciun în numele inculpatului

***Salamalichi Constantin Nicolae**, născut la 11 februarie 1963 în s. Ciuciuleni, r-nul Nisporeni, locuitor al s. Floreni, r-nul Anenii Noi, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:*

1) sentința Judecătoriei Anenii Noi din 17.06.2011, în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, la 13 ani închisoare;

2) sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 21.06.2011, în baza art. 190 alin. (2) lit. c), 90 Cod penal, la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 2 ani;

3) sentința Judecătoriei Briceni din 16.09.2011, în baza art. 190 alin. (5), 84 Cod penal, la 14 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de activitatea financiară și antreprenoriat pe un termen de 5 ani.

Termenul de examinare,

instanța de fond: 03.05.2013 – 30.06.2014,

instanța de apel: 29.07.2014 – 07.09.2016,

instanța de recurs: 30.11.2016 – 25.01.2017.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 iunie 2014, Salamalichi Constantin Nicolae a fost condamnat în baza art. 190 alin. (5) Cod penal la 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activitate financiar – economică pe un termen de 5 ani.

Potrivit art. 84 Cod penal, pentru cumul de infracțiuni, prin adăugirea parțială a pedepsei neexecutate, aplicate prin sentința Judecătorei Briceni din 16.09.2011, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 15 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, de la 30 iunie 2014, cu includerea termenului executării pedepsei anterioare din 26 martie 2014 până la 30 iunie 2014.

2. Instanța de fond a constatat că în perioada lunilor octombrie – noiembrie 2010, inculpatul Salamalichi Constantin, având intenția și urmărind scopul însușirii bunurilor altei persoane prin abuz de încredere, acționând cu intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestora sub pretextul comercializării tichetelor de benzină a companiei ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL, aflându-se în apropierea sediului companiei menționate de pe str. Columna 92, mun. Chișinău, prezentându-se cu numele fals de Ursu Ion, a intrat în încrederea lui Pruteanu V., primind de la aceasta bani în sumă de 9800 euro și neavând intenția de a-și realiza angajamentul, a dispărut cu banii însușiți ilicit, prin ce i-a cauzat părții vătămate un prejudiciu material în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 160.000 lei.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, indicând că nu o cunoaște pe partea vătămată Pruteanu V. Inițial a recunoscut vina, deoarece erau mai multe părți vătămate, iar când s-a întâlnit la confruntare cu partea vătămată Pruteanu V. și-a dat seama că nu a cunoscut-o anterior. Nu știe unde se află sediul companiei ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL, a procurat tichete de la alte benzinării.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, conform depozițiilor părții vătămate Pruteanu V., date în cadrul urmăririi penale, acestea fiind citite în baza art. 369, 371 Cod de procedură penală în ședința de judecată, aceasta a declarat că în luna aprilie 2010 s-a deplasat la sediul companiei „Lukoil”, pentru a procura tichete de benzină. De ea s-a apropiat o persoană, care s-a prezentat ca Ursu I., funcționar al companiei „Lukoil”, și i-a propus să procure de la el tichete la un preț mai mic. Au făcut schimb de telefoane. În cadrul întâlnirii ulterioare, ea a transmis lui Ursu I. suma de 22.000 lei. Peste aproximativ jumătate de oră, acesta a venit cu un automobil „Audi Q7”, culoare albă, număr de înmatriculare K TL 222, din care i-a transmis tichete în suma pe care i-a dat-o, calculând 10,08 lei pentru un litru. La următoarea întâlnire, Ursu I. i-a propus să investească o sumă mai mare în tichete, pe care ar putea să le realizeze și astfel să câștige un venit din diferența dintre prețul oferit și cel stabilit la stațiile Peco. I-a răspuns că nu dispune de timp pentru a se ocupa cu realizarea tichetelor. Atunci, Ursu I. i-a propus ca ea să investească bani, iar el să se ocupe de vânzarea tichetelor, iar câștigul să-l împartă între ei. Au urmat câteva operațiuni de acest

gen. La sfârșitul lunii octombrie 2010, Ursu I. a telefonat-o și i-a comunicat că în curând se va majora prețul la combustibil, întrebând-o câți bani ar putea da. I-a comunicat că dispune de 6200 de euro, însă el a zis că este puțin. Împrumutând 3000 de euro de la Toia A., peste două zile, s-a întâlnit cu Ursu I. lângă oficiul „Lukoil”, mun. Chișinău, str. Columna, și i-a transmis 9800 de euro. Din acel moment, așa numitul Ursu I. nu a mai contactat-o, telefoanele lui fiind deconectate. A început să-l caute, dar la compania „Lukoil”, i-au comunicat că nu au lucrător cu asemenea nume.

Conform procesului-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 02.11.2011, partea vătămată l-a recunoscut pe Salamalichi C., ca fiind persoana care a primit banii de la ea.

Potrivit procesului-verbal de confruntare dintre partea vătămată Pruteanu V. și învinuitul Salamalichi C., prima a declarat că îl cunoaște pe Salamalichi C., că a făcut cunoștință cu el în aprilie 2010 la sediul ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL din str. Columna, mun. Chișinău, unde el s-a prezentat pe numele Ursu I.

Conform informației ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL, nr. C07/308 din 17.04.2013, persoana cu numele de Ursu I. nu a activat la întreprinderea dată, iar Salamalichi C. a procurat tichete pentru combustibil de la stația nr. 56 din or. Briceni, str. Frunze 2A, în lunile octombrie – decembrie 2010, în sumă totală de 966.285,50 lei.

Argumentele inculpatului, că nu a comis această infracțiune, că nu cunoaște partea vătămată, care nu a fost prezentă la examinarea cauzei, reprezintă o încercare de evitare a răspunderii penale.

Întru respectarea principiului contradictorialității și egalitatea armelor în drepturile procedurale, instanța a creat condiții egale părților pentru exercitarea drepturilor lor, ședințele de judecată fiind amânate pentru asigurarea prezenței părții vătămate, care însă nu s-a prezentat.

Conform art. 323, 369, 371 Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se desfășoară cu participarea părții vătămate, cu excepțiile când aceasta lipsește în ședință și absența este justificată fie prin imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță, fie prin motive de imposibilitate de a asigura securitatea ei, cu condiția că audierea părții vătămate a fost efectuată cu confruntarea dintre ea și bănuț, învinuit.

Luând în considerație lipsa părții vătămate, și condiția efectuării confruntării între inculpat și partea vătămată în cadrul urmăririi penale, cauza a fost examinată în lipsa ultimei, fiind date citirii declarațiilor acesteia și fiind respectate prevederile legale indicate.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, ca escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin abuz de încredere, săvârșită în proporții deosebit de mari.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 16, 75, 385 alin. (4) Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune deosebit de gravă, anterior a fost condamnat de 3 ori pe parcursul unui an pentru comiterea mai multor infracțiuni similare, are antecedente penale nestinse, este căsătorit, are la întreținere

doi copii minori, concluzionând că urmează a-i fi stabilită o pedeapsă cu închisoarea.

Totodată, instanța a statuat că inculpatului i-a fost încălcat dreptul prevăzut de art. 63 alin. (2) pct. 3 Cod de procedură penală, fiind depășit termenul de menținere a lui în calitate de bănuit cu 13 zile, deoarece prin ordonanță el a fost recunoscut în această calitate la 23.12.2011, însă a fost pus sub învinuire la 06.04.2013.

A fost depășit și termenul prevăzut de art. 282 Cod de procedură penală, deoarece inculpatul a făcut cunoștință cu ordonanța de punere sub învinuire din 06.04.2012 la 17.05.2012, adică cu expirarea a 40 de zile.

La fel, a fost încălcat și termenul rezonabil de desfășurare a urmăririi penale, având în vedere că urmărirea penală a fost începută la 06.07.2011 și finisată la 30.04.2013, adică pe parcursul a mai mult de 1 an și 9 luni, cauza penală nefiind una complexă.

Astfel, în temeiul art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, drept recompensă pentru încălcările nominalizate, urmează a-i reduce inculpatului pedeapsa penală.

3. Procurorul în Procuratura s. Rîșcani, mun. Chișinău, Dumitru Ștefirța, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 190 alin. (5), 84 alin. (4) Cod penal, la 20 de ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita activitate în domeniul financiar și bancar pe un termen de 5 ani.

Apelantul a indicat că instanța de fond, constatând depășirea cu 13 zile a termenului de menținere a inculpatului în calitate de bănuit, făcând referință la prevederile art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, a considerat posibilă aplicarea unei pedepse sub limita minimă prevăzută de art. 190 alin. (5) Cod penal.

Această concluzie este greșită, deoarece în cadrul urmăririi penale, inculpatul a fost recunoscut în calitate de bănuit la 10.01.2012, iar prin ordonanța din 06.04.2013, a fost pus sub învinuire, respectiv termenul de menținere în calitate de bănuit prevăzut de art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, nu a fost depășit. Argumentele apărării, că ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit a fost emisă la 23.12.2011 și nu la 10.01.2012, urmau a fi apreciate critic, deoarece aceasta a fost adusă la cunoștință contra semnătură lui și apărătorului său la 10.01.2012, în prezența avocatului A. Stănilă, care acționa în baza mandatului seria MA nr. 0106449 din 10.01.2012, or, mandatul respectiv a fost emis ulterior zilei în care apărătorul a fost desemnat în calitate de apărător al inculpatului. Totodată, acesta a fost audiat în calitate de bănuit la 10.01.2012 și nu la 23.12.2011.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă non privativă de libertate, să fie achitat.

Apelantul a invocat, că examinarea cauzei penale a avut loc în lipsa părții vătămate Pruteanu V., ale cărei afirmații sunt false.

Acțiunea procesuală privind recunoașterea persoanei a fost efectuată în lipsa apărătorului și fără acordarea posibilității de a depune obiecții la procesul verbal respectiv.

În cadrul acțiunii procesuale de confruntare, din comportamentul părții vătămate se observa, că avea îndoieli rezonabile referitoare la identitatea lui, nefiind sigură pe declarațiile depuse în cadrul confruntării, iar în ședința de judecată nu s-a prezentat niciodată și nici nu a solicitat recuperarea prejudiciului material de 9600 euro.

Tichetele le-a procurat de la ÎCS „Lukoil Moldova” SRL, fiind perfect legale și autentice, iar faptul procurării tichetelor respective nu confirmă existența cărorva relații cu partea vătămată.

Numerele de telefon la care face referire atât partea vătămată cât și organul de urmărire penală, nu-i aparțin.

La fel, instanța de fond a recunoscut comiterea erorilor grave de procedură în cadrul desfășurării urmăririi penale, și anume încălcarea prevederilor art. 20, 53, 282 Cod de procedură penală, ceea ce urma să ducă la încetarea cauzei penale în baza art. 391 pct. 6) Cod de procedură penală, însă instanța a emis o sentință de condamnare, bazându-se pe declarațiile părții vătămate, probă ce nu a fost administrată în ședința de judecată, fiind astfel încălcat și dreptul său de a adresa întrebări părții vătămate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 septembrie 2016, apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că partea vătămată, fiind legal citată despre data, ora și locul examinării cauzei, în instanța de apel nu s-a prezentat, prin cererea din 07.09.2016 a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, solicitând să-i fie date citire declarațiile depuse anterior, pe care le susține.

Astfel, conform prevederilor art. 412 alin. (5) Cod de procedură penală, urmează a fi examinate apelurile în lipsa părții vătămate.

În cadrul ședinței de judecată a instanței de apel, inculpatul a susținut declarațiile date în instanța de fond, pledând nevinovat și indicând că la urmărirea penală a fost făcută confruntarea cu partea vătămată, atunci văzând-o pe aceasta pentru prima dată. Nu știe cum aceasta l-a recunoscut în poză ca fiind Ursu I.

Vinovăția inculpatului este demonstrată pe deplin prin probe administrate, și anume: declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale și citite în baza art. 369, 371 Cod de procedură penală în ședința de judecată atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel, că la sfârșitul lunii octombrie 2010 a transmis inculpatului, care a recurs la înșelăciune și abuz de încredere, suma de 9800 euro pe care nu i-a mai restituit-o; declarațiile bănuțului Salamalichi C., care la faza urmăririi penale a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și a indicat că este de acord să restituie părții vătămate suma de 9800 euro; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 02.11.2011, în cadrul cărui partea vătămată l-a recunoscut pe inculpat, ca fiind persoana care a primit banii de la ea prin escrocherie; procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată și învinutul Salamalichi C. din 25.06.2012, în cadrul cărui prima a declarat că

Salamalichi C. s-a prezentat inițial cu numele de Ursu I.; informația prezentată de ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL nr.C07/308 din 17.04.2013, că persoana cu numele de Ursu I. nu a activat la întreprinderea ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL, iar Salamalichi C. a procurat tichete pentru combustibil de la stația de alimentare cu combustibil nr. 56 din or. Briceni, str. Frunze 2A, în lunile octombrie – noiembrie - decembrie anul 2010, în sumă totală de 966.285,50 lei.

Instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității lor, a stabilit o corectă situație de fapt, dând acțiunilor inculpatului o justă încadrare juridică.

Sunt pertinente declarațiile bănuțului Salamalichi C. de la faza urmăririi penale, deoarece acestea coroborează pe deplin cu probele administrate de acuzatorul de stat, inclusiv: declarațiile părții vătămăte, procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămăte și învinutul Salamalichi C., procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie, informația prezentată de ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL nr. C07/308 din 17.04.2013.

La fel, sunt pertinente și concludente declarațiile părții vătămăte Prutean V. de la faza urmăririi penale, citite în baza art. 369, 371 Cod de procedură penală.

În instanța de fond și cea de apel, cauza a fost judecată în lipsa părții vătămăte Prutean V., ședințele de judecată fiind amânate de mai multe ori pentru asigurarea prezenței ei.

Partea vătămăte Prutean V., fiind legal citată, a refuzat în repetate rânduri să se prezinte în instanța de apel, iar prin cererile din 22.09.2015, 23.02.2016, 01.03.2016, 20.04.2016, 27.04.2016, 23.06.2016 și 07.09.2016 a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa, indicând că susține declarațiile date la faza urmăririi penale. Totodată, în privința părții vătămăte Prutean V. a fost dispusă aducerea silită de către acuzatorul de stat, iar prin încheierile Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 02.03.2016 și din 25.06.2016, a fost dispusă aducerea în mod forțat în ședința de judecată a părții vătămăte Prutean V.

Astfel, argumentele apărării că examinarea cauzei în lipsa părții vătămăte constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil, sunt nefondate. Or, atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel, au fost luate toate măsurile necesare în vederea asigurării prezenței părții vătămăte, ședințele de judecată fiind amânate pentru a asigura prezența acesteia, însă din motive obiective ce nu pot fi imputate instanței de judecată, partea vătămăte a refuzat să se prezinte, cauza penală fiind examinată în lipsa ei, în conformitate cu rigorile stabilite la art. 323, 369, 371 Cod de procedură penală, care prevăd că judecarea cauzei în prima instanță se desfășoară cu participarea părții vătămăte sau a reprezentantului ei, cu excepțiile prevăzute de prezentul cod, și anume când aceasta lipsește în ședință și absența este justificată prin imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță, fie prin motive de imposibilitate de a asigura securitatea lui, cu condiția că, audierea martorului a fost efectuată cu confruntarea dintre acest martor și bănuț.

Or, la faza urmăririi penale a fost efectuată confruntarea dintre partea vătămăte Pruteanu V. și învinutul Salamalichi C., iar potrivit procesului-verbal de

confruntare din 25 iunie 2012, Pruteanu V. a declarat că a făcut cunoștință cu inculpatul în aprilie 2010, la sediul companiei „Lukoil Moldova” din str. Columna, mun. Chișinău, unde el s-a prezentat cu numele de Ursu I.

În cauza Vararu v/s România din 03 decembrie 2013, CtEDO a statuat că pentru a stabili dacă procesul a fost echitabil, Curtea ia în considerare procedura în ansamblu său și verifică respectarea nu numai a dreptului la apărare, ci și a interesului public și al victimelor ca autorii infracțiunii să fie trimiși corespunzător în judecată și dacă este necesar, respectarea drepturilor martorilor. Art. 6 par. (3) lit. d) consacră, în special, principiul conform căruia, până la stabilirea vinovăției, toate probele acuzării trebuie să fie prezentate în principiu în fața acuzatului în ședință publică, în vederea unei dezbateri contradictorii. Acest principiu nu se aplică fără excepții, acestea putând fi acceptate doar sub rezerva dreptului la apărare; ca regulă generală acestea impun să i se ofere acuzatului o posibilitate adecvată și suficientă de a contesta mărturiile în acuzare și de a-i interoga pe autorii acestora, la momentul audierii acestora sau ulterior.

La fel, în cauza Al-Khawaja și Tahery v/s Regatul Unit din 15 decembrie 2011, Curtea a precizat criteriile de apreciere a cererilor formulate în temeiul art. 6 par. 3 lit. d) din Convenție în ceea ce privește absența martorilor la ședința de judecată. S-a considerat că era necesar ca acest tip de cerere să fie supus unei examinări ținând seama de 3 criterii. În primul rând, Curtea trebuie să verifice dacă imposibilitatea apărării de a interoga sau de a obține ascultarea unui martor al acuzării este justificată de un motiv serios. În continuare, în cazul în care absența ascultării martorilor este justificată de un motiv serios, depozițiile martorilor absenți nu trebuie să constituie, în principiu, unica probă a acuzării sau proba decisivă. Cu toate acestea, admiterea cu titlu de probă a depoziției unui martor pe care apărarea nu a avut ocazia să îl interogheze și care constituie unica probă sau proba decisivă a acuzării nu implică automat art. 6 par. (1) din Convenție: procedura poate fi considerată echitabilă în ansamblul său în cazul în care există elemente care compensează suficient inconveniențele privind admiterea unei astfel de probe, pentru a permite o apreciere corectă și echitabilă a credibilității acesteia.

Astfel, prin dispunerea citirii în ședința de judecată a declarațiilor părții vătămate date la faza urmăririi penale nu a fost lezat dreptul la un proces echitabil al inculpatului. Or, după cum a fost reiterat, instanța de judecată a luat măsurile necesare pentru a asigura prezența părții vătămate în cadrul ședinței de judecată, iar pe de altă parte, la faza urmăririi penale a fost efectuată confruntarea dintre partea vătămată și învinuitul Salamalichi C., după cum dictează art. 371 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură penală.

Mai mult, această procedură poate fi considerată echitabilă în ansamblul său, deoarece există elemente care compensează suficient inconveniențele privind citirea declarațiilor părții vătămate date la faza urmăririi penale, pentru a permite o apreciere corectă și echitabilă a credibilității acesteia, declarațiile părții vătămate coroborându-se cu celelalte probe administrate la cauza penală, inclusiv procesul-verbal de audiere a bănuțului Salamalichi C. din 10.01.2012, din care rezultă că dânsul recunoaște vina în comiterea infracțiunii incriminate, indicând că dorește să

restituie părții vătămate prejudiciul în sumă de 9800 euro, procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 02.11.2011, procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată Prutean V. și învinuitul Salamalichi C. din 25 iunie 2012, informația prezentată de către ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL nr. C07/308 din 17.04.2013.

Declarațiile părții vătămate Prutean V. nu sunt decisive pentru condamnarea inculpatului, nu constituie unica probă în baza căreia să fie adoptată sentința de condamnare. Aceste declarații ale părții vătămate de la faza urmăririi penale sunt suplinite și pot fi coroborate cu ansamblul probator administrat de către acuzatorul de stat.

Totodată, în prezenta cauză au existat garanții procedurale suficiente pentru a contrabalansa inconveniențele cauzate de admiterea declarațiilor părții vătămate de la faza urmăririi penale. Or, inculpatul a dispus de toate garanțiile procesuale de a contrabalansa cele declarate de partea vătămată. Mai mult, la etapa urmăririi penale, în contextul efectuării acțiunii procesuale de confruntare, inculpatul a beneficiat de dreptul de a adresa întrebări părții vătămate pentru a elucida careva neclarități sau contradicții dintre cele declarate de partea vătămată.

Declarațiile părții vătămate se rețin ca fiind pertinente, concludente și veridice, nu prezintă divergențe sau careva dubii, declarații care coroborează pe deplin cu ansamblul de probe administrate de către acuzatorul de stat.

Declarațiile părții vătămate coroborează pe deplin cu procesul verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 02.11.2011, în cadrul cărui, ea a recunoscut persoana din fotografia cu nr. 5, după caracteristicile feței, care s-a dovedit a fi Salamalichi C. Totodată, declarațiile părții vătămate coroborează și cu informațiile prezentate de către ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL nr. C07/308 din 17.04.2013, prin care s-a constatat că persoana cu numele de Ursu I. nu a activat la întreprinderea ÎCS „Lukoil Moldova” SRL, iar Salamalichi C. a procurat tichete pentru combustibil de la stația nr. 56 din or. Briceni, str. Frunze 2A, în lunile octombrie, noiembrie, decembrie 2010, în sumă totală de 966.285,50 lei.

Sunt neîntemeiate și argumentele inculpatului că, acțiunea procesuală privind recunoașterea persoanei a fost efectuată în lipsa apărătorului și fără a i se acorda posibilitatea de a depune obiecții la procesul verbal, deoarece la acțiunea de recunoaștere a persoanei participarea apărătorului nu este obligatorie. Mai mult, inculpatul a beneficiat de drept de a formula obiecții asupra modului de desfășurare a urmăririi penale și a actelor procesuale întocmite de organul de urmărire penală. Dar, conform procesului-verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală din 30.04.2013, din partea apărătorului Stănilă A. și a învinuitului Salamalichi C. careva obiecții în acest sens nu au parvenit.

Sunt nefondate și argumentele inculpatului că, în cadrul acțiunii procesuale de confruntare, din comportamentul părții vătămate se observă destul de clar că dânsa avea îndoieli rezonabile referitoare la identitatea sa, adică nu era sigură pe declarațiile depuse în cadrul confruntării. Or, la această acțiune partea vătămată a răspuns în mod direct și fără careva divergențe la întrebările care i-au fost adresate, indicând asupra faptului că, îl cunoaște pe Salamalichi C., că a făcut cunoștință cu

acesta în aprilie 2010, lângă sediul companiei „Lukoil-Moldova”, unde el s-a prezentat ca Ursu I. Mai mult, acțiunea de efectuare a confruntării a fost efectuată cu participarea inculpatului și a avocatului Stănilă A., care au semnat procesul-verbal de efectuare a confruntării, fără careva obiecții.

Deși inculpatul a negat că a cunoscut-o pe partea vătămată, indicând că nu are nici o legătură cu aceasta, contrariul se dovedește inclusiv și prin descifrările convorbirilor telefonice. Or, partea vătămată la faza urmăririi penale a indicat că a fost contactată de către Ursu I., care s-a dovedit a fi Salamalichi C., de la numerele de telefon 060516300 și 069543655, iar din conținutul descifrărilor convorbirilor telefonice se confirmă că, partea vătămată a fost contactată de mai multe ori de la numărul de telefon 060516300.

Urmează a fi respinse și argumentele inculpatului că, tichetele care au fost procurate de către el la ÎCS „Lukoil Moldova” SRL sunt perfect legale și autentice, iar faptul procurării tichetelor nu confirmă existența cărorva relații cu partea vătămată, deoarece din declarațiile ultimei rezultă că inculpatul inițial i-a vândut tichete de benzină în sumă de 22.000 lei, ceea ce confirmă faptul că el a procurat de la ÎCS „Lukoil Moldova” SRL tichete de benzină, care ulterior au fost realizate părții vătămate, în vederea dobândirii încrederii acesteia, pentru ca ulterior să o determine să investească o sumă cât mai mare în realizarea tichetelor de benzină.

Sunt neîntemeiate și argumentele inculpatului că, niciodată nu s-a deplasat cu autoturismul de model „Audi Q7”, număr de înmatriculare K TL 222, iar proprietarul acestui automobil, Timofte M., a declarat în cadrul urmăririi penale, că niciodată automobilul său nu a fost predat în folosință altei persoane, iar de persoane pe nume Salamalichi C. sau Ursu I. niciodată nu a auzit. Or, declarațiile lui Timofte M. au fost consemnate într-o explicație, care conform art. 93 Cod de procedură penală, nu constituie o probă în procesul penal, iar conform art. 101 alin. (4) Cod procedură penală, instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură.

Astfel, conform probelor administrate, se constată în acțiunile inculpatului întrunirea laturii obiective și subiective a infracțiunii de escrocherie, care s-a manifestat prin dobândirea ilicită a mijloacelor bănești a părții vătămate, săvârșite prin înșelăciune și abuz de încredere. Or, inculpatul s-a prezentat părții vătămate cu un alt nume, ca fiind Ursu I., urmărind scopul de a induce în eroare partea vătămată asupra identității sale, iar ulterior, pe motivul vânzării tichetelor de benzină la un preț mai mic, să câștige încrederea părții vătămate și să redea un aspect legal al acțiunilor sale (inițial, inculpatul a comercializat părții vătămate tichetele de benzină, astfel încât o determina să investească o sumă de bani mai mare) și urmărind ca în final să obțină o sumă de bani mai mare, și anume suma de 9800 euro, fără ca să-și onoreze obligațiile anterior asumate față de partea vătămată.

Intenția directă a inculpatului de a însuși banii părții vătămate, rea-voința și intenția frauduloasă față de obligațiile asumate în raport cu victima, dovedește și faptul că, dânsul s-a prezentat cu un nume fals, declarând că este lucrător al

companiei „Lukoil Moldova”, ceea ce nu corespunde realității, fapt confirmat și prin informația prezentată de ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL, acțiuni care au fost dinainte plănuite și bine chibzuite pentru a dobândi încrederea părții vătămate, astfel încât să o determine să investească sume cât mai mari în vederea procurării tichetelor de benzină. După cum rezultă din declarațiile părții vătămate, inițial ea a investit bani în sumă de 22.000 lei, 2200 euro și 3500 euro pentru procurarea și realizarea tichetelor de benzină, inculpatul propunându-i ca ea să investească banii, inculpatul să se ocupe cu vânzarea tichetelor, iar câștigul să-l împartă între ei, fapt care a contribuit la crearea unei încrederi în persoana inculpatului cu referire la realizarea tichetelor de benzină și obținerea unui venit. Încrederea care a fost dobândită de către inculpat, prin acțiuni frauduloase și cu rea-credință, a determinat partea vătămată să investească o sumă cât mai mare, și anume 9800 euro, însă inculpatul fără a-și mai executa obligațiile sale.

În același timp, în privința inculpatului a fost depășit termenul de menținere în calitate de bănuit, prevăzut la art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece a fost recunoscut în această calitate prin ordonanța din 23.12.2011, însă a fost pus sub învinuire conform ordonanței din 06.04.2013, adică cu 13 zile ulterior.

Ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuit conține o corectare vizibilă, privind data emiterii, cu indicarea datei de 10 ianuarie 2012. Or, nu poate accepta ca fondată argumentarea expusă atât în instanța de fond, cât și în cererea de apel precum că, ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit a fost emisă la 10.01.2012, deoarece careva încheieri de corectare, după cum prevede art. 249 Cod procedură penală, în actul procedural emis nu au fost efectuate, iar apărătorul inculpatului a prezentat instanței de fond copiile ordonanțelor nominalizate, datate cu 23.12.2011 și, respectiv 06.04.2013.

Se mai reține că, instanța de fond corect a sesizat că, în speță a fost depășit și termenul prevăzut de art. 282 Cod procedură penală, deoarece inculpatul a făcut cunoștință cu ordonanța de punere sub învinuire din 06.04.2011, la 17.05.2012, adică după expirarea a 40 de zile.

La fel a fost încălcat și termenul rezonabil de desfășurare a urmăririi penale, prevăzut la art. 20 Cod de procedură penală, așa cum urmărirea penală a fost începută la 06.07.2011 și finisată la 30.04.2013, adică pe parcursul a mai mult de 1 an și 9 luni, ceea ce constituie un termen exagerat de mare, reieșind din aceea că, această cauză penală nu este una complexă.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul anterior a fost condamnat de trei ori pe parcursul unui an pentru comiterea mai multor infracțiuni similare, dar și că au fost încălcate drepturile procesuale ale inculpatului prevăzute la art. 20, 63, 282 Cod procedură penală, just aplicând și prescripțiile din art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentele inculpatului că, prima instanță, recunoscând comiterea erorilor grave de procedură în cadrul desfășurării urmăririi penale, și anume a prevederilor art. 20, 63, 282 Cod de procedură penală, circumstanțe care conduceau la încetarea cauzei penale în baza art. 391 pct. 6) Cod de procedură

penală, instanța de apel a notat că aceste încălcări nu constituie temeiuri de încetare a procesului penal în sensul art. 391 Cod de procedură penală, dar generează dreptul la recompensă conform art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală, inculpatului fiindu-i redusă pedeapsa aplicată.

5. Avocata Natalia Creciun a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că examinarea cauzei în instanța de fond și de apel, a avut loc în absența părții vătămate. Aceasta niciodată nu a dat declarații în instanța de judecată, explicațiile ei fiind date citirii în ședință. Inculpatul a fost în imposibilitate de a asculta nemijlocit declarațiile părții vătămate, de a-i pune întrebări, iar instanța nu a verificat declarațiile părții vătămate prin prisma nemijlocirii, contradictorialității și veridicității acestora.

Deși se cunoștea locul aflării părții vătămate, plasată în detenție, și s-a dispus și aducerea forțată a acesteia, prezența părții vătămate nu a fost asigurată, ea nedând declarații. Astfel, la baza sentinței de condamnare au fost puse exclusiv declarațiile părții vătămate, care nu au fost verificate niciodată în instanțele de judecată.

S-a încercat motivarea legalității examinării cauzei în lipsa părții vătămate prin prevederile art. 371 alin. (1) Cod de procedură penală, însă nu s-au argumentat condițiile obligatorii impuse de lege în asemenea situații.

Totodată, instanța de fond și cea de apel nu au constatat comiterea unor erori grave la faza de urmărire penală și anume, încălcarea termenului legal de menținere a persoanei în calitate de bănuț, prevăzut de art. 63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, precum și încălcarea termenului de aducere la cunoștință a ordonanței de punere sub învinuire, prevăzut de art. 282 Cod de procedură penală.

Ambele instanțe au statuat asupra posibilității reducerii pedepsei, sub formă de recompensă pentru admiterea acestor erori, însă o astfel de abordare este inadmisibilă, întrucât conform prevederilor art. 63 alin. (2) pct. 3) și alin. (3) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală nu este în drept să mențină în calitate de bănuț persoana în privința căreia a fost dată o ordonanță de recunoaștere în această calitate mai mult de 3 luni. La momentul expirării, după caz, a unui termen indicat în alin. (2), organul de urmărire penală este obligat să elibereze bănuțul reținut ori să revoce, în modul stabilit de lege, măsura preventivă aplicată în privința lui, dispunând scoaterea lui de sub urmărire sau punerea lui sub învinuire.

În privința inculpatului, urma a fi pronunțată o sentință de încetare a procesului, în baza art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod penal, potrivit căruia sentința de încetare a procesului penal este adoptată în cazul în care există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) Cod de procedură penală – cauza a fost judecată în prima instanță și în apel fără citirea unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de

a înștiința instanța despre această imposibilitate, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Însă, recursul ordinar este fondat și pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct.5. din decizie*).

Totodată, în acest recurs, ignorând prescripțiile de drept nominalizate supra, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apelul apărării nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar sau că instanțele ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut în aspectul vizat, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica (*pct. 5. din decizie*).

Or, potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când cauza a fost judecată în prima instanță sau în apel fără citarea unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre

această imposibilitate, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul declarat, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind vinovăția inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate de la urmărirea penală, citite în ședința de judecată a instanțelor de fond și de apel în corespundere cu prevederile art. 369 alin. (1), 371 alin. (1) *pct. 2)* Cod de procedură penală, că inculpatul s-a prezentat ca Ursu I., funcționar al companiei „Lukoil” și i-a însușit prin abuz de încredere și înșelăciune suma de 9800 euro, declarațiile bănuितului Salamalichi C., care la faza urmăririi penale a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate și a indicat că este de acord să restituie părții vătămate suma de 9800 euro; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 02.11.2011, în cadrul cărui partea vătămată l-a recunoscut pe Salamalichi C., ca fiind persoana care a primit banii de la ea; procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată și învinuitul Salamalichi C. din 25.06.2012, în cadrul cărui prima și-a reconfirmat declarațiile anterioare, informația prezentată de către ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL nr.C07/308 din 17.04.2013, că persoana cu numele de Ursu I. nu a activat la întreprinderea ÎCS „Lukoil-Moldova” SRL, iar Salamalichi C. a procurat tichete pentru combustibil de la stația nr. 56 din or. Briceni, str. Frunze 2A, în lunile octombrie - decembrie anul 2010, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, indicând detaliat și argumentat motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând în mod consecvent și concludent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

Din materialele cauzei rezultă că atât instanța de fond cât și cea de apel, au întreprins toate măsurile prevăzute de lege pentru asigurarea prezenței părții vătămate în ședințele de judecată (*vol. II, f.d. 4-5, 74, 85, 95, 100, 107, 119, 126, 133, 138, 142, 144, 150-151, 181, 193, 201-204, 225, 245, vol. III, f.d. 1*), însă din motive obiective ce nu pot fi imputate instanței de judecată, partea vătămată a refuzat să se prezinte, înaintând numeroase cereri de examinare a cauzei în lipsa ei și susținerea declarațiilor date în cadrul urmăririi penale (*vol. II, f.d. 149, 183, 194-195, 215, 220, 226, 248, Vol. III, f.d. 8*), cauza fiind judecată în lipsa acesteia în strictă conformitate cu

prevederile normelor de procedură penală, just și argumentat ținând cont inclusiv de prescripțiile din art. 323 alin. (2), 369 alin. (1), 371 alin. (1), 412 alin. (5) Cod de procedură penală, conform căror citirea în ședința de judecată a declarațiilor părții vătămate depuse în cursul urmăririi penale poate avea loc, în cazul când partea vătămată lipsește în ședință și absența ei este justificată prin imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță, cu condiția că audierea părții vătămate a fost efectuată cu confruntarea dintre acest martor și bănuț.

Cu referire la argumentul recurenței că pe caz au fost încălcate prevederile art. 63 alin. (2) pct. 3) și alin. (3) Cod de procedură penală, se reține că potrivit art. 251 alin. (4), 230 alin. (2) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului. În cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Din materialele cauzei rezultă, însă, că inculpatul și avocatul nu au invocat nulitatea respectivelor acte procesuale, la momentul aducerii acestora la cunoștință sau la terminarea urmăririi penale, când au luat cunoștință de materialele dosarului, ei indicând în procesul verbal de prezentare a materialelor de urmărire penală că nu au careva cereri și obiecții (*vol. I, f.d. 43 - 44*).

Deci, ei au pierdut dreptul procesual de a contesta circumstanțele invocate ulterior termenului nominalizat și instanțele judecătorești, potrivit jurisprudenței naționale de moment, întemeiat au respins demersul apărării în aspectul vizat.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 385 alin. (4) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă

echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă, în cursul urmăririi penale sau judecării cauzei, s-au constatat încălcări ale drepturilor inculpatului, precum și s-a stabilit din vina lui au fost comise aceste încălcări, instanța examinează posibilitatea reducerii pedepsei inculpatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că cauza a fost judecată în lipsa părții vătămate cu respectarea prescripțiilor procedurale în acest aspect, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Natalia Creciun împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 30 iunie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 septembrie 2016, în privința inculpatului Salamalichi Constantin Nicolae, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 februarie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco